

שפת אמת ספר ויקרא - פרשת קדושים - שנת [תרמ"ג]

[תרמ"ג]:

קדושים תהיו פרשה זו נאמרה בהקהל. שא"י לזכות להקדושה רק ע"י הביטול לכלל ישראל. דכתי' כל העדה כולם קדושים. פי' כשהם באחדות א'. לכן רוב דיני פרשה זו שבין אדם לחבירו. וגם כשבנ"י הם א' אין יד הרשעים שולטת בהם ונבדלין מהם ועי"ז שורה קדושה בישראל. כדכ' רש"י כ"מ שיש גדר ערוה יש קדושה. לכן בש"ק דמתאחדין ברזא דאחד וסט"א מתעברין יש קדושה. וכ' כי קדוש אני ה' פי' שגם הקדושה צריך להיות לשם ה' כדי לזכות להתדבק בו ית'. וזה רמז המד' יכול כמוני ולמדן מפרשת פרעה אני פרעה כו'. פי' כמו שפרעה לא העמיד את יוסף רק לטובת עצמו שראה שהוא חכם העמידו לשמור את מלכותו של פרעה. כן לא יהי' הקדושה דבר נפרד רק כדי להתדבק בו ית' כי קדוש אני וא"י להתדבק בו רק כשזוכין לקדושה. וענין קהילה זו שייך בכל פרט ג"כ לאסוף כל הרמ"ח אברים וכל הרצונות לדבר א' כמ"ש חז"ל בפסוק ה"א מתהלך בקרב מחניך ברמ"ח אברים שבך. ולכן ע"י המצות זוכין לקדושה כמ"ש קדשנו במצותיו. ומבקשין קדשנו במצותיך. כי ע"י המצות מתחברין הרמ"ח אברים לזכות לבחי' האחדות ואז יש קדושה כנ"ל. אבל קדושת הכלל ישראל הוא גבוה ביותר ולכן כנס' שהיא לש"ש סופה להתקיים שחל עלי' שם שמים וקדושה שורה בהם. וכמו כן בפועל ע"י שהי' אחדות בישראל ה' להם משכן ובהמ"ק והשכינה היתה שורה ביניהם. ועתה ע"י שנאת חנם חרב ע"י שאין קדושה רק באחדות כנ"ל. וזה עיקר הגלות מה שא"י להתאחד ע"י שנתפורנו בין הרשעים והם מעכבין הקדושה שא"י לשרות בישראל על ידם. וכן משמעות הגמ' שם בשלמא בית ראשון ה' בהם ע"ז ג"ע כו' אבל בית שני שהיו חסידים כו' ומשני משום שנאת חנם. א"כ אם ה' רק עונש לגודל החטא מה אמרו שחסידים היו. רק ששנאת חנם היא סיבה בעצם שא"י להיות הקדושה כשחסר האחדות ואינו מצד עונש עוצם החטא:

שפת אמת ספר ויקרא - פרשת קדושים - שנת [תרנ"ב]

[תרנ"ב]:

בת"כ ואהבת לרעך כמוך אר"ע זה כלל גדול בתורה בן עזאי אומר ז"ס תולדות אדם כלל גדול ממנו. כי הנה עיקר קיום תורה ומצות בכלל ישראל שע"י הכלל זוכין אל הקדושה כמ"ש ז"ל שפ' קדושים נאמרה בהקהל. ולכן צריכין לעשות כל מצוה בשם כל ישראל לבטל עצמו אל הכלל. ואמר זה כלל גדול מכלל דאיכא קטן. והכלל הקטן הוא להיות כל המצוה נעשה בכלל כל הרמ"ח אברים של האדם שנק' עולם קטן. וכדאיאת ערוכה בכל רמ"ח אברים היא שמורה כנ"ל. וכלל הגדול הוא כלל כל ישראל. והוסיף בן עזאי זה ספר ת"א כלל גדול ממנו שהוא לא זו שצריכין לעשות תו"מ בכלל ישראל כמ"ש ואהבת לרעך כמוך. אך צריכין ג"כ לכלול עצמו עם כל הדורות. וזה כלל הגדול כל הנשמות כמו שהיו כלולין באדם הראשון שכולן תלוין זה בזה. וצריכין לשמור זה הכלל לעשות כל מצוה בכלל כל ישראל ואז חל עלי' שם שמים כדכתי' אני ה'. ופי' ואהבת לרעך כמוך כי בכל עש' יש רצון ואהבה לתקן נפשו או כשעושה ביותר לשמו ית' שיזכה לעשות נ"ר לבוראו וכמו כן יאהב לחבירו שבזו המצוה יתמשך קדושה לכל אחינו בני' ושיהי' להקב"ה נ"ר מכולנו ואז כח הכלל מסייע לזה:

שפת אמת ספר ויקרא - פרשת קדושים - שנת [תרנ"ט]

[תרנ"ט]:

במד' ג' קדושות הם. וב' קדושות נתן לבנ"י. דיש קדושה בבחי' מחשבה דיבור ומעשה. ובכח התורה ומצות מתקדשין בני' בדיבור ומעשה כמ"ש אשר קדשנו במצותיו. וב' קדושות אלו יכול איש ישראל להתקדש בעולם להיות כל דבריו ומעשיו נשמרין בקדושה לשמור הדיבור והמעשה. אבל המחשבה להיות נשמר לעולם בקדושה בלי מחשבה זרה אין באפשרות. ובאמת עשה האלהים כו' האדם ישר. אבל אחר החטא א"א לאדם להתקדש בבחי' מחשבה לכן ניתן לנו ב' קדושות. אך המקדש עצמו כראוי בב' הקדושות מעלין עליו כאילו נתקדש גם קדושה השלישית כיון שברצונו להתקדש ונאנס מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו. ובקדושת הדיבור ומעשה כל שאינו מתקדש בהם נעשה רשימה בפועל בדיבור או במעשה לכן לא סגי ברצון בלבד. אבל בבחי' המחשבה תלוי ברצון. ולכן כל שרצונו באמת להתקדש אין האונס פוגם בו. והנה מצות קדושים תהיו להמשיך הקדושה בכל עובדא כי קדוש אני ה"א. א"כ הקדושה נמצאת באיש ישראל אבל צריכין להמשיך הקדושה בכל האברים. ובוהו"ק ה"א מתהלך בקרב מחנך הוא הרמ"ח אברים שבאדם. ומתהלך לשון הוה. כי בכל עת שאדם מוכן להקדושה. נקודה הקדושה שבו מתפשטת. כמו בגשמיות החיות והדם מתפשט בכל אברים וגידין כן בפנימיות. הקדושה מתפשטת בכל אברים כשהם מוכנים לקבל הקדושה: